

A világűrben, egy távoli naprendszerben nyolc bolygó kering. Közülük a harmadik egészen különleges számomra, és ugyanezt érzi Toril minden népe, a törpök, az elfek, a gnómok, az emberek és a félszerzetek is. Neked, meglehet, csupán egy a sok közül, de nekem sokkal több ennél, hiszen ez a világ Faerun, az otthonom. Engedd meg, hogy elmeséljem, mi minden történt velem! Néhányatoknak mindez talán csak érdekes történet lesz, vagy egy lehetséges másik dimenzió mozgalmas életképe, de nekem a mindennapi valóság...

Prologue

Candlekeep

Itt töltöttem az elmúlt húsz évemet, bohó ifjúságom csodával teli pillanatait. Ám múltam egy része az ismeretlen homályba vész, annyit tudok csupán hogy árva vagyok, s a bölcs Gorion nevelt fel. Számptalan, szebbnél szebb történetet mesélt nekem, hősökről, szörnyekről, csatákról, szerelmekről és tragédiákról, csupán az örökségemről, a benned rejlő titkokról nem szólt sohasem. Hiába tettem fel kérdéseimet, nem adta meg az igazi választ, türelemre intett, s tudtam, eljön majd az idő, amikor választ kapok kérdéseimre. Aztán egy napon elérkezett az idő, a szélben a változás ígérete kavargott, s bensőmben éreztem finom rezdüléseit...

A fogadóba siettem, hátha ide érkezett valamilyen vándor, aki utat mutathat. De nem láttam ismeretlen arcot egyik zugban sem. A megérzésem viszont nem hagyott nyugodni, ezért nehezen összegyűjtött pénzemből a pocakos Winthrop legnagyobb örömeire bevásároltam. Nem messze a kandallótól állt a mindig fázós Firebead Elvenhair, aki megkért, hogy keressem meg Tethorilt, mert nála van az a tekercs, amire szüksége van. Miért ne segítettem volna neki, én nem fáztam, örömmel siettem a ragyogó napsütésben a bölcs felé, aki rögtön a kezembe nyomta a tekercsot. Jutalom gyanánt egy gyógyítalt kaptam, sőt az aggódó mágus rám varázsolt egy 'protect from evil' is. Ekkor már tudtam, a megérzéseim nem csalnak. A város északi részén a kissé zavart Phylidia kereste elveszett könyvét, amelyet Dreppin mögött, a szénakazalban találtam meg. Minden házba benéztem, és igencsak megdöbbentem, hogy volt, ahol megtámadtak. Kénytelen voltam védekezni, életemben ekkor ontottam először vért. Különös érzés volt. Sajnáltam Shankot és Carbost is, de meg kellett védenem magam. Amikor mindezt Pardának elmeséltem, sietségre ösztönzött. Amikor Jondalar és Erik felém tartott, bevallom megijedtem, de ők szerencsére csak Gorion kérésére tették próbára tudásomat, nem akartak ártani nekem. Amikor találkoztam a kelekótya Hullal, kiderült, hogy a barakkban felejtette a kardját. Szívesen elmentem érte, hiszen mindig is a barátom volt. A ládában a kard mellett egy üvegcsét is találtam, ezt is magamhoz vettem. Gyorsan leszállítottam a kardot Hullnak, mielőtt a parancsnoka észrevenné, hogy fegyvertelenül őrizi a várost, majd felrohantam a gyógyító nedűvel Dreppinhez, aki így meggyógyíthatta beteg tehenét. Kezdtém jól érezni magam, rég cselekedtem ennyi jót egy nap alatt. Eszembe jutott, hogy a barakkban az egyik őr megkért, hogy vegyek neki számszerj lövedékeket. Mikor bevágtattam értük a fogadóba, az öreg Winthrop mindent tudóan mosolygott rám. Ezzel most nem volt időm foglalkozni, inkább gyorsan Reevor házába is betértem, és kiirtottam a patkányokat. Mindezek után megkerestem Goriont, aki már izgatottan várt rám. Kivételesen nem hagytam, hogy elbűvöljön a csodálatos szökökutak látványa...

Chapter 1

A hajnal soha többé nem lesz már olyan, mint azelőtt, mert a felkelő nap sugarai újra meg újra felidéznek bennem a Gorionnal töltött csodálatos reggelek pillanatait. A nevelőapám meghalt, végleg magamra maradtam a világban, s eljött az idő, hogy egyedül nézzek szembe sorsommal. A magány azonban mindig is meggyötört, ezért megfogadtam apám tanácsát, és elindultam a Friendly Arm fogadó felé. Ezen a reggelen még a kissé szemtelen Imoen (human, thief, neutral good) társaságának is örültem, így ketten mentünk tovább. Megindultan álltam a tragédia színhelyén, összeszedtem a használhatónak tűnő tárgyakat, majd siettem tovább az erdei úton. A medvéket óvatosan elkerültem, nem akartam velük összeakaszkodni, s tudtam hogy morcosak, ha bárki bemerészkedik

vadászterületükre. Bármilyen szomorú is voltam, örültem, hogy sikerült lebeszelnem az elkeseredett Chaset öngyilkossági tervének megvalósításáról.

Amint közeledtem a fogadóhoz, találkoztam egy fickóval, aki elmondta, hogy két gyanús alakot látott nem messze az úton. Xzar (human, necromancer, chaotic evil) és Montaron (halfling, fighter-thief, neutral evil) valóban nem tűnt túl szimparikusnak. Montaron társaságát még esetleg el tudtam viselni, de nem akart elszakadni nekromanta barátjától, így inkább csak Imoennel siettem tovább. Kicsit megdöbbenem azon, hogy amikor megpróbáltam beszélgetni Binkossal, azonnal közölte velem, hogy nem ér rá csevegni, neki bizony sürgős dolga van. Valahogy nem értettem, hogy ha annyi témérdek teendője van, minek téblábolt itt eddig az úton.

Az erdei ösvényen tovább sietve, egy vörös csuhás öregember igazított útba a fogadó felé. Különös alak volt, valahogy furcsán ismerős...

Imoennel ezidáig nem igazán ügyeltünk a nesztelen léptekre, ám az úton felénk baktató **Aoln** csendre intett, merthogy, mint mondta, túl sok a környéken a szörny. Valóban volt, nem is kevés. Az első farkas horda támadása után el is gondolkodtam rajta, nem kellett volna-e mégis elfogadnom annak a két gyanús alaknak a társaságát. Mire bejártuk az erdőt, állítom, megismertük az összes benne kószáló fenevadat. Támadott ránk gibberling, xvar, bandita, sőt ogre is!

Friendly Arm Inn

Az örök ismertették velem az itt uralkodó, egyébként végtelenül egyszerű szabályokat. Ezt hamarosan ki is kellett használnom, mert a fogadó lépcsőjén megtámadott Tarnesh. Elég nehezen úsztam meg a dolgot, mert rögtön egy mirror image varázslattal kezdett, s ezzel sikeresen összezavart. Épphogy túléltem, ha a városka lakói nem segítenek, talán el is véreztem volna, már itt, mindenek kezdetén. De segítettek, s én is egyre jobban bántam fegyvereimmel. Tarnesh elbukott, s amikor elolvastam a nála lévő levelet, ismét megerősödött bennem, hogy valami fontos dologban játszok szerepet, s ezért tört az életemre.

A templomban gyógyírt kaptam sebeimre, igaz, megkérték az árát. Utána végre bementem a fogadóba, ahol valóban ott várt Jahiera (half-elf, fighter/druid, true neutral) és Khalid (half-elf, fighter, neutral good) is. Mindketten felajánlották, hogy szívesen velem tartanak. Elég volt csak rájuk nézni, a vak is láthatta, hogy finom érzelmi szálak láncolják őket egymáshoz. Elfogadtam az ajánlatukat. Örültem, hogy immáron egy kisebb fajta csapat tagjaként nézhettem szembe sorsom próbatételével! Néhány korsó sör mellett megbeszéltük a további tennivalókat, fogyasztásunk öröme még a kocsmáros nyelve is megeredt. Míg társaim iszogattam, gondoltam körülnézek az emeleten. Mindjárt az elsón Unshay elpanaszolta, hogy egy ogre elvette az övét. A történet teljességért jegyzem meg, hogy ezt vissza is hoztam neki, még aznap, erre volt képe célzásokat tennie arra, hogy talán kereshetnék egy fürdőt!

A II. emeleten pedig Landrin (gnome) is megkért egy kisebb szívességre, sőt, az egyik keleti szobában lakó nemesember megszólított (miután azt füllentettem, hogy a szobaszerviztől vagyok), ugyan tisztítsam már ki az alsóneműjét (úgy látszik mégsem voltam olyan büdös, ha rám merete bízni). Igaz, végül megkorholtt kissé, de azért jó móka volt. Hehe.

Amint kifelé jöttem a városból, elbeszélgettem a polgárokkal, sőt bekukkantottam a házakba is. Johia megkért, szerezzem vissza a gyűrűjét a közelben kószáló hobgoblinoktól. A többiek egyetértettek velem, hogy érdemes nekilátnunk e látszólag értéktelen csecse-becse visszaszerzésének. Szerencsére a szörnyek a közelben, nem messze onnan, északra tanyáztak. Johia csakúgy ragyogott, amikor visszakapta ellopott ékszerét, s e hősi tett nyomán mindjárt jobb hírünk lett a környéken. Ez jól esett mindannyiunknak, örömlünkben rögtön el is indultunk délnek.

Beregost

Késő éjjel érkeztem a városba, és rögtön nekiláttam, hogy megkeressem Landrin házát.

Szinte meglepett, hogy itt nem támadott meg senki, és a polgárok is elég jól viselték, hogy bementem a házaikba, sőt még beszélgettek is velem. Igyekeztem nem zaklatni őket a szükségesnél többet. Amikor megtaláltam a gnóm házát, kissé féltem, nem tudtam hány pók szövögeti Lily-faló terveit odabent. Szerencsére csak hárman voltak. Gyorsan eltettem a cipőt, a bort és bizonyoságként a tetemet is. Dolgom végeztével felderítettem a várost. Egyik fogadó a másikat érte, mindbe bekukkantottam, hátha bármi.

Nem messze innen ismét találkoztam Firebead Elvenhairrel, aki megkért, hogy szerezzem meg neki a History of the faithful coin c. könyvet. Ezt meg is kaptam a szemközti fogadóban, ezért sietve visszavittem neki, cserébe kaptam egy másik könyvet tőle. Nem is tudtam hirtelen, sírjak vagy nevessek. Minden esetre odaadtam Garricknak, hátha talál benne valami szép történetet, amit megénekelhet.

A Feldepost fogadóban Marl nem fogadott kitörő örömmel, az biztos, de szerencsére nem lett belőle összecsapás. Gyllian már jóval kedvesebb volt, igaz, kissé becsípett, ha jól emlékszem.

A Jovial Jugglerben ekkor még nem bíztak meg semmivel, csak találkoztam két alakkal, az egyik egy morgós fickóval, a másik meg egy gyógyulófélben lévő paladin volt.

A Burning Wizardban már jóval több említésre méltó dolog történt. Egyrészt Zhurlong rövid úton kizsebelt, de kaptam tőle egy megbízást is, ami azzal a reménnyel töltött el, hogy esetleg még visszakapom elveszett javaimat (később így is lett). Az emeleten pedig az öreg Spen Gil'meh valamilyen hídról hablatyolt...

Kint az utcán, a kocsmá előtt összefutottam egy bárddal. Garrick nem tudott róla, mégis megpróbált a Red Sheaf fogadó mellett várakozó Silke gonosz tervének részesévé tenni. Amint a szemébe néztem ennek a nőnek, sejtettem, hogy gonosz. Még hogy én ártatlan kereskedőket öljek, ki hallott még ilyet! Inkább megvédtem őket ettől a boszorkánytól. Ugyan nem azért tettem, de jól esett a hálálkodásuk, sőt Silkénél is volt néhány hasznos holmi (+1 staff). Garrickra egyszerűen nem tudtam haragudni, az a büntudatos pillantás mindent elárult róla. Amikor rájött, nem is haragszom, kicsit elbeszélgettünk, s felajánlotta, hogy velünk tart. Örömmel fogadtuk társaságát, hiszen mindannyian szívesen hallgatunk szép történeteket a hideg éjszakákon, s bizony a ránk váró támadások közben is tudtuk, hogy jól jön majd a harci dal. E közjáték után gyanútlanul léptem be a fogadóba, ahol legnagyobb megdöbbenésemre egy Karlat nevű alak azonnal megtámadott. Meg kellett ölnöm Őt is, és bevallom, már meg sem lepett a nála lévő levél tartalma...

Az eseménydús nap után, gondoltuk, megiszunk pár sört. Így is lett, de egy idő után nem bírtam nézni a kocsmában fel-alá mászkáló fickót. Perdue elég nehéz eset, még szerencse, hogy válaszaimmal elégedett volt. Ez abból derült ki, hogy megkért, szerezzük vissza a High Hedge közelében tanyázó gnolloktól a kardját. A fogadó emeletén összefutottam Raleo Windspearrel, aki kimerítő információval látott el a város összes ügyes-bajos dolgáról. Ezek után nyugovóra tértünk mindannyian, majd reggel ellátogattunk a Thunder Hammer kovácsműhelybe, eladtuk a támadóinktól összegyűjtött fegyvereket, s vettünk is ezt-azt.

Ha jól emlékszem, ezen a reggelen találkoztunk Miriannevel is. Nagyon aggódott a férjéért, aki a napokban indult el Amn felé. Megígértem neki, hogy ha hírt hallok felőle, értesítem. A szélmalom közelében összefutottam egy paraszttal, aki a Firewine híd romjainak kincseiről mesélt.

Hirtelen összesűrűsödtek a tennivalók, s hogy ne legyenek nálam felesleges dolgok, elvittem Landrinnak a cuccait, majd a Morning Temple felé vettem utam, ahol Keldath Ormlyr több hasznos információt is adott, s ismét gazdagabb lettem egy küldetéssel is. A tizenhat órás utazás azonban annyira megviselt mindannyiunkat, hogy lepihentünk néhány órára, s csak eztán néztünk körül ezen a vidéken. A templomtól északra egy részeg próbált erősködni, de nem vettem a szívemre, viszont

Cattack és egy kisebb hobgoblin csapat támadását már annál inkább. Találkoztam Galileussal is, aki kissé zavarosan, de elmondta, hogy a csillagok állása szerint nagy események vannak készülóban. No ezzel nem mondott semmi újat, nekem ehhez nem kellett az éjszakai égboltot fürkésznem, éreztem.

A Nashkel felé vezető erdei úton, Beregosttól délre megtaláltuk egy félszerzet hulláját, s a közelben két ogrillon is ránk támadt. Egyikük tetemét átkutatva levelet találtunk Roetől Miriannenek. Ezzel visszasiettünk az aggódó hitveshez, aki örömben megajándékozott egy varázsgyűrűvel (+1 AC, +1 a mentődobásokhoz).

Most már tényleg sietnünk kellett Nashkel felé, Jahiera is folyton mondogatta, hogy ne vesztegessük a drága időt. Szerencsére gyönyörű időnk lett, s viszonylag gyorsan tudtunk haladni a már ismerős úton. Igaz, támadásokban nem volt hiány, a legkülönbözőbb lények rontottak ránk, volt itt ogrillon, gibberling, ghoull és hobgoblin is. Igaz, Bub Snikt figyelmeztetett is, hogy a közelben milyen bűz van...

A hegyek között, délnyugatra az öreg Portalbendarwinder krahácsol. Váltottunk vele néhány szót, de semmi értelme sem volt. Lord Foreshadow-val nagyjából ugyanennyire jutottunk, de nem bosszankodtunk, mert ekkor láttuk meg Nashkel templomának tornyát.

Chapter 2

Nashkel

Valami azt sugallta, Nashkelben fontos dolgok történnek majd velem. Így is lett. Amint beléptem a fogadóba, Neira megtámadott, s hiába próbáltam vele beszélni, nem értem el semmit, s végül meg kellett ölnöm őt.

Ezek után az utcán összefutottunk Jahiera egyik régi ismerősével, a Berrun Ghastkillel. Megkért, járjunk utána, hová tűnnek el oly különös módon a bányából az emberek...

A jöhúsban lévő Oublek összekevert valakivel, s a beszélgetésünk során olyan fontos döntés elé állítottak, hogy az még a hírnevemet is befolyásolta!

Nem messze innen találkoztunk egy meglehetősen zavart rangerrel. Minsc (ranger, human, neutral good) és a kis pocok különös párt alkotott, s kissé kilógott a csapatból, mégis örültünk, hogy egy újabb harcos erősíti a csapatot. Ezt gyorsan meg is ünnepeltük a Belching Dragon kocsmában, majd nyugovóra tértünk.

Másnap elindultunk a bánya felé. Út közben, a déli hídnál találkoztunk Edwinnel, a varázslóval, aki meg akart ölni egy Dynaheir nevű boszorkányt. Kért hogy segítsék e nemes cél megvalósításában, de részemről, így ismeretlenül, nemet mondtam, amin fel is kapta a vizet. Ettől aztán nekem is rossz kedvem lett, s amikor találkoztam Nooberrel, azt hittem megőrülök! Én ilyen idegesítő fickót még nem láttam! Még jó hogy nem vagyok túl hirtelen természet, mert akkor valamit biztos a fejéhez vágtam volna. Utólag belegondolva, bármilyen hihetetlen, bölcsebb lettem ettől a találkozástól, s gyakoroltam a türelmet is.

A bánya felé vezető ösvényen Dandal figyelmeztetett, hogy veszélyes környék ez. Azt is javasolta, hogy inkább forduljak vissza. Ezen elmosolyodtam... még nem ismer. :))

Az örök sem engedtek le a tárnákba csak úgy, meg kellett keresnem Emersont, hogy engedélyt adjon erre. Szerencsére nem messze a bejáratától meg is találtam, s bár információk terén nem sokat tudott nyújtani, de az engedélyt megadta.

Amint leereszkedtünk a bányába, máris hiányoltuk a meleget árasztó napsugarakat. Ezen a hideg és sötét helyen más sem hallatszott, mint a bányászok sóhaja és nyögése. El is beszélgettem mindegyikükkel, hátha tudnak valami információt, ami támpontot adhat, de úgy tűnt, a rémület már oly mélyre fészkelte magát szívükbe, hogy nem tudtam semmi értelemeset kiszedni belőlük. Egyikük megkért, hogy vigyem le az alsóbb szintre Kyleenek a törét. Miért ne tettem volna, úgymint arra mentem. Legalább egy kis örömet okozhattam itt valakinek! Rengeteg koboldot öltünk meg a tárnákban, mire leértünk a legalsó szintre. Mindannyiunknak rossz előérzete volt, már a bejáratnál. Hamarosan ki is derült miért, rábukkantunk a gonosz Mulahey rejtkehelyére. Ha még csak vele kellett volna megküzdeni, talán egyszerű lett volna a helyzet, de számtalan csontvázat és koboldot vezényelt ellenünk, ezért ugyancsak meg kellett küzdenünk az életünkért és a ládájában rejlő kincsekért. A barlang mélyén megtaláltuk Xant is (specialist mage-enchanter, elf, lawful neutral), aki boldogan fogta ismét kézbe kardját, a Moonbladet. Itt szomorú szívvel, de megváltunk Minsc és Bo társaságától, mert nagy szükségünk volt egy varázslóra. Szerencsére nem haragudtak, sőt, mintha jobban érezték volna magukat ketten, mint velünk...

Amikor azokkal a szürke nyálkával küzdöttünk, észrevettem egy hátsó kijáratot. Gondoltam, nem megyek fel a hosszú folyosókon, inkább kimegyek ott... Nem biztos, hogy helyes döntés volt.

Chapter 3

A bánya hátsó kijáratánál szinte azonnal ránk támadott a Lamalha, Zeela, Maniera és Telka kvartett. Kemény csata volt, ennyi elbűvölő nő, s mind az életünket akarta. Szomorú sorsra jutottak, de nem sajnáltam Őket, hiszen nem mi viselkedtünk ellenségesen, mindössze megvédtük magunkat. A hölgyeknél egy halom mágikus cucc volt, ez mondjuk nem jött rosszul. Annál is inkább, mert délkeletre innen Narcillicus Harwilliger Neen különös titkot osztott meg velem, de csak szavakban, mert a szíve inkább másfelé húzott, s végül gusztustalan nyálkákat szabadított ránk. Fúj! Ez gusztustalan volt és elég kemény csata is. Eddig még sosem küzdöttem mustard jellykkel, de szívesen kihagytam volna ezt az élményt az életemből! Majdnem meghaltunk, s voltak olyan pillanatok, amikor csak Garrick dala tartotta bennem a lelket. Papnő voltam, igaz, láttam is már egyet, s mást, de amikor odasiettem a több sebből vérző, a mérgektől felpuffadt testű harcos társamhoz, hogy segítsék, alig tudtam elmormolni a gyógyító ígéket...

Ezek után igazán ránk fért volna egy kis pihenés. Be is akartunk húzódni egy közeli barlangba, de amint beléptünk, megcsapott minket a rothadás bűze, ghasztok rontottak az elgyötört csapatra. Velük már könnyebben boldogultunk, s igen örültünk az itt talált kincseknek. Végül mégis inkább a felszínen pihentünk egy keveset, majd elhatároztuk, hogy visszamegyünk Beregostba.

Amint a városba értünk, hozzám szaladt egy Chloe nevű kislány, aki aranyat kapott azért, hogy átadja nekem azt az üzenetet, miszerint várnak rám a Jovial Jugglerben. Gyorsan odasiettem, és egy pohár whisky mellett elbeszélgettem azzal a harcias hölgygel, aki minden egyes lekasabolt bandita skalpjáért ígért ötven aranyat. No, már csak a banditák hiányoztak! Hihetetlen, hogy ha valahol felüti a fejét a Káosz, mit tud művelni az addig oly békés mindennapi élettel! Siettem a kovácshoz, hogy eladjam a zsákomból a cuccokat, erre összefutottam Elminsterrel!!! Ó, mióta vártam már erre a pillanatra és csak most derül ki, hogy Ő az, az öreg ember, akivel egyszer már összefutottam. Birodalmunk legismertebb embere szólított meg... Nem értettem, vajon miért számítok neki én bármit is?! Minden esetre elmondtam, hogy a banditák táborát Beregosttól északkeletre találom.

Legyen, el is indultam volna banditát ölni, de beszéltem Eriellel, és rövid töprengés után megfogadtam tanácsát, s úgy döntöttem, inkább befejeztem eddig elvállalt feladataim. Visszasiettem hát Nashkalba, ahol azonnal nekem rontott egy fejvadász, Nimbul (488 xp, ring of infravision, 20 dobóbalta, boots of avoidance, short sword +1, levél Tazoktól). Hmmm. Ez alkalommal bekukkantottam minden házba, bár igyekeztem nem zavarni az ott lakók nyugalma. A folyó mentén álló kunyhóban egy hölgy aggódott az uráért, aki napok óta elment a bányába, de még nem tért vissza. Szomorúan meséltem el neki, hogy bizony találtunk a mélyben nem is egy holttestet, s az egyik mellett találtunk egy gyűrűt is, amit az asszony felismert, majd keserű könnyekben tört ki. Ez a

gyászos pillanat juttatta eszembe, hogyan ugyan Minscet a bányában hagytam, mégis tartozom neki annyival, hogy elmenjek kedveséért a gnoll strongholdba... Reméltem, hogy a lány még bírja egy kicsit, ugyanis Oublek két feladattal is megbízott; kérte hogy kerítsük kézre a város megőrült kapitányát, s mint elmondta, két gyémántot is ellopott valaki a közelmúltban.

Mennyi gond! Elindultunk először keletnek, a nashkeli búcsú irányába.

Délkelet felé talákoztunk néhány paraszttal. Ez egyikük elmondta, hogy a háza körül fura alakok mászkáltak, ráadásul tucatnyi tehénnek is nyoma veszett. Délen összefutottunk Lestorral, de ő sem tudott mondani semmi biztatót. Nem messze tőle Zeke 500 aranyért árult egy stone to flesh scrollt, amivel a pórul járt Branwent oldhattuk fel a kő rabságából (human, true neutral, cleric). Ez a kedves papnő szívesen velünk tartott volna, de akkor úgy éreztük, a csapat összeállítása tökéletes. Az egyik sátorban lakó kovácsnak végre eladhattuk a felesleges varázsitalokat és csecsebecséket is. Ennek örültem, mert már untam cipelni ezt a sok ékszert. Az itteni kereskedőnél vettünk két gyanúsan olcsó lötyyöt. Nem tudom honnan szerezte, gyanús volt az egész!

Más említésre méltó dolog itt velem nem történt, maximum hogy egy kerge mágus (Amazin Oopah) magára és ránk szabadított egy ogrét, ha jól emlékszem. De lehet hogy ő maga volt olyan rusnya?! Ekkora már rettenetesen fáradt voltam, és a sátrakban való játéknak sem találtam semmi értelmét; sosem sikerült nyerni, ráadásul az egyikben azonnal kizsebelt egy mestertolvaj. Inkább lefeküdtem aludni, s félálomban még elmerengtem azon a furcsa ötleten, hogy ha ennyi macska van itt, nem lehetséges-e, hogy esetleg ők falták fel a teheneket...

Másnap visszaértem a bánya környékére, s bár eleinte eseménytelennek tűnt e vidék bebolyongása, de aztán talákoztam Prismmel, aki a lopott gyémántokkal faragta a sziklákat. Egy röpke csevely után végül ráhagytam, fejezze csak be mesterművét. Ekkor jelent meg Greywolf, akit meg kellett ölnöm (long sword +2), ha azt akartam, hogy az újonnan pártfogásomba vett művész befejezhesse élete legnagyobb alkotását. Mindezek közben, talán a stressz hatására Prism be is fejezte művét. Sajnos, amint elindult a hegyek felé, összeesett és meghalt, azóta sem tudom, miért. Minden esetre eltettem a gyémántokat és elindultam visszafelé. Út közben talákoztam Galtokkal is, aki éppen koboldok elől menekült. 'Mit nekem koboldok!' akartam mondani, de mire megszólaltam, ő már nyakába szedte lábait és messze járt...

Még jó hogy visszamentem Emersonhoz is. Örömmel töltötte el, hogy a bányában megoldódott a helyzet, mi több, Ő is megemlítette a banditák okozta problémát. Tudtam, hogy ennek is utána kell járnom, csak nem tudtam feledni Minsc kedvesét aki még mindig a gnollok fogságában sínylődött.

Ekkora kaland előtt nem árthat egy kis pihenés, gondoltam, s tettem egy kis kitérőt Nashkel felé. Itt, legnagyobb megdöbbenésemre, hősként ünnepeltek, még Berrun Ghastkill is odavolt tetteimtől!

A kocsmban, néhány sör mellett átgondoltam mit is kell még tennem, aztán elindultam a gnollok tanyája felé, a déli úton, a Cloud Peak hegyeken át. Elvileg nyugatnak kellett volna tartanom, de inkább felderítettem az egész vidéket, nehogy váratlan meglepetések érjenek. Az erdő közepén a kis Albert (elég furcsa, mert gyermek hangon, de felnőtt testben) kereste a kutyáját. Még játéksontot is adott, hogy könnyebben megtaláljuk. Kicsit furcsállottam, mit keres itt egy gyermek, hiszen a közelben egyből egy csapat winter wolf rontott rám. Na jó, legyen, elindultam kutyát keresni, erre talákoztam egy Vax nevű fickóval és a haverjával. Elég nagy arcuk volt, meg kellett mutatnom nekik, hogy mégsem olyan nagyfiúk, mint ahogy azt Ők gondolják. Így jártak. ;-)

Északon, a hegyekben összefutottam Delgoddal, Alexanderral és Sendaival. Bevallom, ekkor már annyira fáradt voltam, hogy legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy úgy látszik, mostanában minden idióta engem talál meg. De aztán erőt vettem magamon és udvariasan feleltem. A büszke hölgy el is távozott, még az orrát sem verte be a fenyők ágaiba... Nagy nehezen, az erdő északkeleti részén sikerült megtalálnom Rufiet, aki hűségesen követett minket, hiszen kedvenc csontja nálunk volt. Mikor visszakísértem a gazdájához, az ártatlannak tűnő gyermek örvendezett egy kicsit, majd

egy teleport kapun át, meglehetősen megváltozott külsővel távozott...Húúúúúúúú, reméltem nem futok velük többet össze!

Napok óta először történt velem valami vidám is, amikor találkoztam Larryvel és Darryl nevű társaival. Egy xvart, egy kobold és egy tasli, akik szóba álltak velem! Különös szituáció volt, gondoltam is, kérek már egy autogramot tőlük. Nem fogjátok elhinni, kaptam...

Cloud Peak Mountains

Imoen ezidőtájt kezdett el ismerkedni a varázslás tudományával, minden éjjel könyveit bújta, tanult szorgalmasan és csodáltára méltó sebességgel haladt. Xan szívesen segített neki, élvezte a fiatal kislány tehetségét.

Találkoztunk egy dryaddal, aki végső kétségbeesésében fordult hozzánk, hogy védjük meg a fát, amelyet két gonosz fickó el akar pusztítani. Először megpróbáltam beszélni Krummal és Caldoval, de hiába. Holttesteiket átkutatva semmi hasznosat nem találtunk, kivéve egy varázsövet. Az enyhén véres események után a dryad varázsitalt ajándékozott nekünk, majd boldogan visszament féltett fái közé...

Nem messze innen döglött macskát találtunk a vízesés alatt. Nemrég pusztulhatott el, magam sem tudom miért tettem el a testét, de a hegytetőn sírdogáló kis Drienne igencsak örült neki, mert pont Pixiet kereste. Még azt sem bánta, hogy halott szegény, állítólag már többször előfordult ez, de apukája mindig újra életre keltette... Hmm.

A közelben winter wolfok támadtak ránk és Jaheira majdnem meghalt. Csak Khalid gyors közbelépése mentette meg életét. Izgalmas pillanatok voltak, mégis hamar feledésbe merültek, amikor a délkeleti barlangban meglehetősen sok aranyat, fegyvert (halberd +1) és csodálatos nyakéket (tiger cowrie shell) találtunk. Talán valamelyik gnoll rejthette ide féltett kincseit.

Északon bele is szaladtunk egy ilyen kutyafejű szörnyalakba, akinek az ostoba vakogásából kiderítettük, hogy az erődben lévő fogoly még életben van. Sietnünk kellett, mert például ez a kerge fajzat is éppen Őt szemelte ki vacsorára, s nem tudhattuk, nem ötlük-e ez másnak is az eszébe...

A gnoll őrjárat végülis nem akart minket legyilkolni, de annyira felzaklatott az előző találkozás, hogy bizony udvariasnak nem nevezhető jelzőkkel illettem a vezetőjüket, s végül csata lett a dologból. Rövid és mélyreható találkozás fegyvereinkkel... aztán néma csend.

Szóttanul, eltökélten meneteltünk tovább. Hosszú, fáradtságos út volt. A hegyszorosban nagyobb csapat xvart tanyájára bukkantunk. Nem jelentettek túl nagy kihívást már, de először megijedtünk, annyira sokan voltak. Még Urza, a medvéjük sem óvhatta meg őket! A hőésésben inkább lett volna kedvünk a kavargó pelyhek táncát nézni, de erre most nem volt idő. Az apró tótól északkeletre barlang tátongott. Mielőtt beléptünk volna, rövid pihenőt azért engedélyeztünk magunknak a tábortűz mellett.

Az üregben méretes barnamedve tanyázott, s elég mérges lett, amiért megzavartuk téli álmát, de nem hagyhattuk ott a ládában lévő kincseket (flail +1, bracers of defense +1, potion of fire resistace), a bundás meg sehogy nem akarta szép szóra odaadni...

Ha jól emlékszem, nem messze innen találkoztunk Bordával, aki egész olcsón árult varázsitalokat és tekercseket. Vettünk is ezt-azt, nem tudva, mikor lesz legközelebb alkalmunk ilyesmit beszerezni.

Ahogy közeledtünk a gnoll erőd felé, útonállóba szaladtunk. Neville és csapata nem volt erős ellenfél, de éjszaka, a szakadó esőben nem volt kedvünk tovább menni, inkább tábort vertünk és jó nagyot aludtunk, s csak hajnalban indultunk tovább.

A folyó mentén már óvatosan haladtunk előre, s nem is lepett meg minket, hogy az északi hidat néhány hobgoblin és két ogre berserker őrizte. Engem sajnos mérgezett nyíl talált el, ami rendkívül megviselte a testemet. Úgy éreztem, forog velem a világ, s mindjárt elájulok. Nem sokáig gyötört a méreg, de azt a néhány órát nem kívánom senkinek!

A folyó másik partján találkoztunk Lurellet, és segítettünk neki elpusztítani egy nagy csapat gibberlinget. Ez a hölgy volt talán az első, aki megízleltette velünk a vadászat igazi örömét. Olyan élvezettel vadászott ezekre a lila csúfságokra, hogy felpezsdült a mi vérünk is...

A déli hídnál nem sok említeni való történt. Csak Jariel ordította, hogy egy medve üldözi, majd amikor megmentettük gyarló életét, hálából megkaptuk a csizmáját (boots of north). Jaheira rögtön fel is húzta, úgymint mindig fázott a lába.

Gnoll Stronghold

Itt a hidat Gnarl és haverja őrizte. Először kétszáz aranyért akartak átengedni, de végül le lehetett volna alkudni százra is, csak hogy sokalltuk mindkettőt, ezért aztán kénytelenek voltunk levágni őket. Így viszont szereztünk egy remek karvédőt (gauntlets of dexterity). Maga az erőd tele volt ezekkel a nagydarab, ám meglehetősen gyenge fenevadakkal. Mire az egészset megtisztítottuk tőlük, bizony bokáig jártunk a véres tetemekben. Igazán el is gondolkodtam, mennyivel lenne több létjogosultságunk nekünk élni, mint nekik. Ha nem rabolták volna el ezt a nőt, talán nem is törődtem volna velük. Kár, hogy néhány faj ennyire összeférhetetlen, és mindig minden a mások feletti uralomról, a hatalomról szól...

Dynaheirt nem volt nehéz megtalálni. Eléggé le volt gyengülve, de egyébként semmi baja sem esett. Örült, hogy visszakísértük Nashkelbe, ahol Minsc, a kedvese már várta. Jó volt nézni, mennyire örülnek egymásnak, kicsit úgy éreztem, mégiscsak értelme volt féktelen pusztításunknak.

Ezek után, a következő, legsürgetőbb tennivalónak a haramiák felkutatása tűnt. Rövid tanácskozás után úgy döntöttünk, alaposan átfésüljük a közeli erdőket. Alig indultunk el északnyugat felé, máris összefutottunk Eeriellel, aki készségesen felajánlotta, hogy velünk tart. Ez az első látásra brutális harcos, különös humorával hamar beopta magát mindannyiunk szívébe, örömmel fogadtuk társaságát, és mint tapasztalt kardforgató, nagy segítséget jelentett a hamarosan bekövetkező harcokban is.

Egy közeli tisztáson Teyngannel és a lányával hozott össze a sors. Ők úgy gondolták, hogy életünkért cserébe adjuk át aranyainkat nekik. Sajnálatos módon félreérthettek valamit, és kisebb csetepaté után be is bizonyítottuk, hogy valamivel többet érünk, mint ahogy azt hitték.

Nem messze innen ért bennünket a legnagyobb megtiszteltetés, ugyanis maga Drizzt Do'Urden kérte segítségünket egy hordányi gnollal szemben. E birodalom talán legnagyobb hőségének ajánlhattuk fel hozzá képest igen szerény tudásunkat és természetesen boldogan meg is tettük. Leplezetlen csodálattal figyeltem a sötét elf mozdulatait, ahogy halálos, gyönyörű táncát járta az acsarkodó gnollok gyűrűjében. Minden egyes vágása és szúrása a művészeti volt, a test, a fegyver és a lélek harmóniává fonódása... Soha nem felejttem el ezeket a pillanatokat!

Ezek után szinte fel sem tűnt, hogy szakadó esőben meneteltünk az éjben, egészen addig, míg ránk nem törtek a farkasok. Nem mintha veszélyt jelentettek volna. Ugyanezen az éjszakán Ba'rukkal is találkoztunk, aki kobold csapata élén akart elűzni "földjeiről", nem sok sikerrel. Nem mintha birtokolni akartuk volna e vidéket, csupán erre jártunk. Neki ez is sok volt. Talán az utolsó pillanatban már megbánta...

Az erdő mélyén elbeszélgettünk néhány zaklatott emberrel. Charleston Nib és Gallor elmondta, hogy a közelben ősi település rejtőzik, melynek mélyén a sámán különös, mágikus tárgyat rejteget. Kisebb csetepaté után meg is találtuk az említett szobrot, de Charles azt javasolta, hagyjuk inkább

békén az ősi falak között, ne bolygassuk meg egy esetlegesen nagy hatalmú bálvány nyugalmát. Így aztán legyőztük kíváncsiságunkat, és ott hagytuk a kozah ereklyét háborítatlanul.

Még meg sem emésztettük az eseményeket, amikor rátaláltunk Larissára. Könyörgött, hogy ne közelítsük meg a tőle északra dühöngő őrültet, s szavaiból kivettük, hogy az nem lehet más mint Barge, Nashkel eszement kapitánya. A zavarodott elméjű emberen ülő átkot ugyan sikerült feloldani egyetlen szóval, ekkor viszont összeomlott, iszonyattal tekintve vissza tettheire. Mi nem oldozhattuk fel, elkísértük hát Nashkel templomába, ahol Nalin atya minden tőle telhetőt megtett lelki békéje érdekében. A lelkiismeret megnyugtatója és e rettenetes emlékek feldolgozása gondoltam éveket vesz majd igénybe, s örökké beívódik Barge szívébe. Nem vigasztalhatta Őt, hogy már vége...

Nekünk viszont menni kellett, vissza a nyugati erdőkbe. A zuhogó esőben nem volt kedvünk beszélgetni, semmi sem törte meg az erdő csendjét, csupán Imoen mormolt el néha az orra alatt néhány varázsigét. Az egyik hajnalon vad kutyák támadtak meg minket. Csak néztem, ahogy Eeriel végtelen nyugalommal figyel, ahogy az egyikük próbálja megharapni a lábát. Páncélján karcolás sem esett, s ezt a vadállat is hamar észrevette, kicsit hátrébb lépett, majd hatalmas ugrással nyakra támadott. A tapasztalt harcos azonban csak feltartotta kardját, s a tetem alig hallható puffanással hullott a földre...

Sword Coast

A nyugati partvidéken kétségbeesett asszonnyal találkoztunk, akinek a fia az elhagyott világítótoronyba menekült a worgok elől. Mivel Imoen már nem tudott aznap semmilyen varázslatot használni, vele maradt, és próbálta megnyugtani őt, mi pedig széleseben rohantunk a megadott irányba. Hamar lecsaptuk a worgokat, ám sehol sem találtuk a gyereket. Visszamentünk hát Ardrouinehez, aki boldogan nekünk adta az összes pénzét, amiért megmentettük egyetlen fiát. Csak azért fogadtuk el, hogy ne bántsuk meg.

Innen nem messze különös cigányasszony olvasott tenyerem kusza vonalaiból. Sajnos, semmivel sem tudtam meg többet tőle, mint amivel eddig is tisztában voltam. Mégis emlékként maradt meg ez az epizód bennem, mert furcsa módon nem fogadta el a fizetségként felajánlott aranyat.

Ezen a vidéken futottunk össze azzal a tolvajlánnyal is, aki kalózok elfeledett kincsének felderítésére hívott meg minket. Kicsit megkísértett a kíváncsiság, de aztán elnézését kérve továsiettünk észak felé.

Bár ne rohantunk volna annyira! Későn vettük észre a partvidéken dúdoló sziréneket, akik delejező énekükkel elbűvölték Khalidot. A megvadult férfiú vérben forgó szemekkel kergette át az egész erdőn saját feleségét, míg el nem múlt a hatás. Ezek után már jóval óvatosabban közelítettük meg a hölgyeket, akik sikongatva szabadultak meg evilági kötelekeiktől...

Nem ez volt az egyetlen bosszantó emlék ezen a vidéken. Délután nekünk rohant egy halom gibberling, miközben hobgoblinok lövöldöztek mérges nyilakat ránk, futár is jött erre, akinek sietős dolga volt. Ez a Roger úgy rohant el mellettünk, mintha mi sem történe körülötte. Őt bezzeg egyetlen nyílvesztő sem találta el! Ezen persze nem volt sok időnk bosszankodni, mert nem kevésbé őrült fickóval hozott össze a sors. Ő meg elhalálozott családtagjainak hiányát akarta pótolni holtak életre keltésével. Nem tudom, ebben mekkora szerepe volt a rajta lévő átkozott karvédőknek. Mindenesetre kénytelenek voltunk Basilust fegyverek útján meggyőzni arról, hogy nem áll jól az evilági problémák megoldásához.

A szakadó esőben aztán már más sem hiányzott, minthogy Zargal a hobgoblin erősködjön a haverjaival. Úgy látszik, az egy olyan nap volt... Ezért meg sem lepődtem, amikor újabb őrült, Kissiq elkezdett valami beszélő tyúkról hablatyolni nekem. Nagyjából itt döntöttem úgy, hogy a környéken mindenki megbolondult!

De mégsem, ugyanis északon bizony rátaláltam arra a bizonyos kószáló csirkére, akiről kiderült, hogy nem más, mint Melicamp, kezdő mágus, aki balszerencsés véletlen nyomán, hetekkel ezelőtt sikeresen sétáló szárnyassá varázsolta magát. Megkért, hogy vigyük Thalantyrhoz, mert minden reménye benne van...

High Hedge

Amint a varázsló tanyájának vidékére érünk, Permidion Stark figyelmeztetett, hogy két szörny őrzi a mágust, legyünk résen. Ennek tudatában haladtunk tovább, és Imoen kivételével mindannyian aggódtunk kicsit. Ő egész úton a csirkével duruzsolt, s csak reméltem, megfontoltan fogadja a hallottakat, nem kezd bele rögtön valami hókusz-pókuszba...

Ezen a környéken kószált Kivan is, aki szerelmese halálát akarta megbosszulni Tazokon. Megígértük neki, hogy ha szembe kerülünk vele, az igazság pillanatában gondolunk rá és a kedvesére is, de most nem akartuk, hogy velünk jöjjön, túl sokan lettünk volna.

Egész éjjel meneteltünk a zuhogó esőben, ghoulók, csontvázak és gnollok támadtak ránk szüntelen, mégsem engedélyeztünk magunknak pihenőt. Szerintem ez a csirke nem is hagyott volna aludni, annyira várta már, hogy visszanyerje emberi alakját.

Amikor végre megérkeztünk a hatalmas és komor épülethez, rossz előérzetem támadt, s eszembe jutott, amit Permidion Stark mondott a varázsló körül lebzselő szörnyekről. De nem volt mit tenni, beléptünk hát. Imoennel amúgy sem lehetett bírni, szinte remegett a koncentrált mágia közelségétől.

Odabent különös fény vibrált az íves folyosón. A hústornyok hamar odasiettek, de nem ítélték veszélyesnek bennünket, vagy csupán jobb hangulatban voltak, mindenesetre nem támadtak. Thalantyr meglehetősen bosszús volt, tagadta hogy Melicamp a tanítványa lenne, hiszen, mint mondta, az igazi tanoncok tudásra szomjaznak, és nem más tulajdonának az elvételével óhajtják azt megszerezni. Persze a tárgyak ellopása nem jelenti azt, hogy velük megszerezhető több évtized tapasztalatával szerzett bölcsesség. Végül Thalantyr megenyhült, rászánta magát Melicamp visszaváltoztatására, csupán valamilyen koponyát kellett szerezni a varázslathoz. A környéken leölt csontvázak maradványai között hamar találtunk egy csinos darabot, s hamarosan Melicamp ismét emberi alakban szolgálhatta a mestert.

Eme örvendetes esemény után rövid pihenőt engedélyeztünk magunknak, vettünk néhány hasznos dolgot, és Imoen tanult rengeteg új varázslatot is. Éjjel, míg a többiek aludtak, ez a kislány hajnalig jegyzetelt és magolt, én pedig, miközben csendesen fohászkodtam az egyik szegletben, szeretettel fürkésztem gondterhelt vonásait. Kicsit féltettem őt, aggódtam, a hirtelen szerzett tudás elveszi ártatlanságát, pezsgő életritmusát...

Larswood

Ezt az erdőt sosem feledem, míg élek. Az árnyas lombok hús illata kicsit magával ragadott, nem figyeltem a környező világ neszeire. A többieket is elbűvölhette a fák nagyszerűsége, mert egyikünk sem észlelte időben a közelgő veszélyt. A hangulat azonnal megtört, amint belém csapódott az első sorozat. Eerial rögtön felismerte, hogy black talon elite íjászok támadtak ránk, de mire felkiáltott - Rohanj! -, már hat nyílvevő állt ki a testemből. Úgy éreztem, ereimben megfagy a vér, lelassult a világ, testem lehűlt, nem követte az utasításokat. Tudtam, nem eshetek el, mégis időtlen zuhanást éreztem, jeges borzongást és halálos, lassú kint. Mégis próbáltam menekülni, távolodni a gyilkos lövedékek elől. Mire a többiek elérték a támadókat, már nem éreztem a testem, csaknem elájultam, Jaheira suttoágása volt az utolsó emlék, és az, ami visszahúzott a fekete semmiből...

Tábortűz melegében, aggódó tekintetek csillogására ébredtem...

Szerencsére a gyógyitalok és varázslatok megtették a magukét, órákon belül jobban lettem,

indulhattunk is tovább. Találkozunk Osmadival, aki barátai halálát rajtunk akarta megtorolni. Próbáltuk lecsillapítani indulatait, hiába. Végül meg kellett ölnünk őt, ha nem akartuk hogy valamelyikünk élete veszélybe kerüljön. Pár pillanatra elgondolkodtam, mitől örülhetett meg ez az ember. Ekkor jött hozzánk Corstone, aki elnézést kért társa nevében, de mint elmondta, nemrég a 'chillek' megtámadták a települést, és szinte mindenkit kivégeztek. Nem voltam képes felfogni, hogyan nézhette végig Corstone, ahogy megöljük Osmadit, hiszen ő tudta mindezt. Rég a távolba vészett a különös druida alakja, amikor még mindig ezen merengtem...

Már az erdő keleti részén hatalmas pókok rontottak ránk. Egyikünk sem volt túlságosan oda ezekért a fenevadakért, mindannyian hallottunk már mérgük kínjairól. Utunk azonban erre vezetett, ezért egymásra fokozottan odafigyelve haladtunk tovább. Jaheira többször is megmentett minket, amikor a természet erőit segítségül hívva, indákkal láncolta le ezeket a szőrös undormányokat. A mozgásképtelen pókokat aztán ShadoWynnd már könnyedén lelőtte. Ekkor már az ijátszat mestere volt, minden egyes nyílvesző halált hozó pontossággal csapódott a szörnyek testének legérzékenyebb pontjaiba. Eddig nem is meséltem nektek erről a legtöbbször szóltan elfről, akit már ismerek, amióta az eszemet tudom, vagy talán már azelőtt is barátok lehettünk, hogy e világra születtünk. Amikor útnak indultam, meg sem kérdeztem, velem tart-e. Tudtam, jönni fog. Ha döntést kellett hoznom, sokszor kikértem a véleményét, mert annyira másképp látta a világot, mint én. Sosem ölt szívesen vadállatot, ha tehetette, elkerülhette az összecsapást, megpróbálta megszelídíteni az erdő vadjait és lassan különös kapcsolat alakult ki köztük. Shado a természet részeként szerette őket és önmagát...

Azt hittem, ez az erdő már nem szolgál több meglepetéssel. Tévedtem. Denak, a Vörös Mágusok képviselője tudunkra adta, nincs éppen vendégszerető kedvében. Olyannyira nem, hogy társaival együtt úgy gondolta, eltávolít minket az élők sorából. Éreztük a veszélyt, ezért nem ért felkészületlenül a támadás. Nem volt könnyű harc, mind a négy mágus tapasztalt gyilkos lehetett. Nem merném kijelenteni, hogy jobbak voltunk, inkább szerencsésebbek. Sietve átkutattuk a holttesteket, aztán gyorsan távoztunk, tartva újabb varázslók támadásától. Még egy mágikus rohamot nem bírtunk volna ki. Talán csak Imoen ragyogott az átélt izgalmaktól, s óvatosan húzta ujjára a most szerzett varázsgyűrűt (ring of energy).

Az erdő északi részében Fahringtonnal találkoztunk. Kétségbe esetten mesélte, hogyan lopta el féltett varázstekercsét az egyik tasloi. A vétkes sajnos már nem volt az élők sorában, hiba volt részéről az ettercap barlang felé menekülni. A lényeg, hogy megtaláltuk a tekercset, de legnagyobb megdöbbenésünkre, amikor visszavittük Fahringtonnak, nekünk adta.

Kicsit vidámabb hangulatban mentünk dél felé. Az eleinte vidám madárfüttytől hangos erdő azonban egyre kevésbé volt derűs, valahogy minden elkomorult, mintha homály ereszkedett volna a vidékre. A baljós némaság hamar beburkolta a mi hangulatunkat is. Aztán megláttuk az első kőszobrot. Finom, karcsú alak, rémült tekintettel meredt előre, arra az iszonyatos teremtményre, aki kővé változtatta testét. Megindító látvány volt, egyben intő példa. De nem tudtunk elég óvatosak lenni. A félnék Khalid most annyira beindult a törékeny, sziklává vált alak láttán, hogy elvesztette józan esztét, azonnal meg akarta semmisíteni a szörnyet, aki ezt tette. Előre rohant, aztán már csak kétségbeesett sikolyt, majd robbanásszerű hangot hallottunk. Jaheirát alig tudtuk visszatartani, hogy ne rohanjon kedvese után. Óvatosan, a fák árnyékában, nesztelenül osontunk, amikor megláttuk, mi történt. Khalid nem csupán kővé változott, teste az ígézet pillanatában apró darabokra repedt szét. Azóta sem tudom, ezt vajon befolyásolták e indulatai. Akkor nem tudtunk gondolkodni, csak néztük döbbenet a szilánkokat, Khalid testének maradványait. Esélyünk sem volt, hogy életre keltsük őt. Jaheira mégis eltett egy darab követ, majd némán elindult Beregost felé. Igaza volt, vissza kellett mennünk Thalantyrhoz. Tudtuk, kell lennie valamilyen varázslatnak, ami segít ezek ellen a szörnyek ellen. Órákon át nem szóltunk semmit, nem néztünk egymásra, csak lépdeltünk különös, hangtalan szövetségben, eltökélten, s mindannyian arra a harcosra gondoltunk, aki oly sok megpróbáltatásban társunk volt...

Beregost

Szükségünk volt néhány órányi kis nyugodt pihenőre. A Feldepost fogadó tökéletesnek tűnt. Elbeszélgettünk a fogadóssal, majd körülnéztünk. Az emeleten találtuk Tarzigot. Kisebb csete-paté után megeredt a nyelve, s elárulta a banditák pontos rejtekhelyét.

Eriel úgy döntött, nem hagyhatjuk, hogy figyelmeztesse a rablókat, ezért mielőtt bármelyikünket is megkérdezte volna, egyetlen csapással leterítette a fickót. Senki nem szólt egy szót sem, némán mentünk le a földszintre.

A sarokban mogorva, magába zárkózott törp ült, de nem volt máshol hely. A komor harcos eleinte figyelemre sem méltatta társaságunkat, ám az elé tett sört nem utasította vissza. Néhány korsó után megeredt a nyelve is, elmesélte szomorú történetét, hogyan vesztette el társait és a reményt. Csaknem hajnalig beszélgettünk, s ezalatt a néhány óra alatt annyira megkedveltük a társaságát, hogy megkérdeztük, nincs e kedve velünk tartani. Volt. Úgy láttam, még Jaheira is szívesen fogadja őt a csapatban. Chris pedig örült, hogy kipróbálhatja azt a mágikus baltát, amelyet nemrég vett a csapostól.

Kora reggel már együtt indultunk Thalantyrhoz. Imoen szinte repdesett az örömtől, hogy újra láthatja a mestert, tele volt kérdésekkel, szomjazta a tudást és a mágia kínálta hatalmat is. Szerencsénkre a védővarázslat (protection from petrification) egyáltalán nem volt bonyolult, és ifjú varázstanoncunk kettőt is tudott memorizálni egyszerre. Sajnos Khalidon már nem segíthettünk, de legalább nem kellett rettegnünk újabb áldozatoktól.

Larswood

Visszasiettünk hát a baziliszkusok földjére, ahol legnagyobb megdöbbenésünkre olyan ghoulal találkoztunk, aki nem tekintett ellenségnek minket, sőt. Korax szolgálékú hűséggel szegődött mellénk, hogy segítsen, igazán mégsem bízunk meg benne.

Nem messze innen különös nőszemély várakozott, fogadást ajánlott, ki akart állni a legjobb harcosunkkal szemben. Chris és Eriel között ekkor kisebb vita támadt, de szerencsére nem estek egymásnak, hanem sorsot húztak. Végül Shar-Teelt Eriel leckéztette meg, s bár mi nézők, remekül szórakoztunk ezen az összecsapáson, a két küzdőfél teljesen komolyan vette az egészet. Barátként búcsúztunk el ettől a bátor hölgytől, igaz, most alulmaradt, de láthatóan nem szorult védelemre.

Az új varázslattal már nem jelentettek ellenfelet a baziliszkusok. Amint elkezdtek pusztítani őket, megjelent Mutamin. Úgy tűnt, teljes azonosult már általa művésznek nevezett hullóíval, kellemetlen sziszegő hangján tudtunkra adta, hamarosan belőlünk is szobor lesz, emlékmű az örökkévalóságnak. Valahogy nem tudtuk meglátni ebben a jövőképben kiteljesedésünket, ezért a tettek mezejére léptünk és megszabadítottuk a birodalmat ettől az örültől és kedvenceitől is.

Mielőtt elhagytuk volna Larswoodot, találkozunk egy kalandozó csapattal. Sajnos komolyabb nézeteltérések támadtak köztünk, s az lett a vége hogy Kirian, Lindin, Baerin és Peter is alul maradt, amikor megtámadtak minket (morning star +1, bracers of defense AC 7, golden girdle, plate mail).

Mindezek után ránk fért a pihenés. Betértünk a legközelebbi fogadóba, majd elindultunk északnak, a banditák rejtekhelye felé. Ezen a vidéken még egyikünk sem járt, ezért örömmel fogadtuk az úton önként őrjáratozó Ajantis tanácsait. Mindjárt óvatosabbak lettünk, s úgy is lett, ahogy ez a nemes lelkű paladin mondta: rendszeresen méretes rovarok törtek elő a földből. Hamarosan megismertük az ankhegek támadási szokásait, és felfedeztük legsebezhetőbb pontjaikat is. ShadoWynnd különösen hamar észlelte közeledésüket, ezért nem tudtak igazán kárt tenni bennünk. Az egyetlen gondot az jelentette, hogy rengetegen voltak, s kezdtünk fáradni. De itt nem lehetett pihenni, mert szinte állandóan támadtak. Azt hittük, már nem is találunk élő embert a környéken, amikor kétségbeesett farmer kérte segítségünket. Elveszett fiáért aggódott, s megígértük, segítünk neki. Brun házától

nyugatra óriási lyuk tátongott. Sejtettük, hogy a gyerek odalent lesz. Már egyikünk sem érzett fáradságot tagjaiban, reméltük, nem érkezünk késve. Odalent tucat számra irtottuk az ankhegeket, az egész járatrendszer tele volt velük. Nem lepett meg, hogy az üreg mélyén már csak Nathan élettelen testét találtuk meg. A mellette felhalmozott értékek (chain mail + 1, dart of wounding, dart of stunning, dagger +1, wand of fire) mit sem értek, a legnagyobb kincs, a kisfiú élete, elveszett. Szomorú kötelességnek kellett eleget tennünk, halott gyermeket vittünk az apjához. A kicsi test olyan könnyű volt, a lelki teher súlya mégis ólomként húzta tagjaimat. Leírhatatlan a gyász, amit Brun szemeiben láttam, mintha értelmét vesztette volna számára az élet. Nem tudtunk mit mondani, csekély adománnyal segítettünk rajta, majd, szinte menekülve érzelmeink elől, nyugat felé siettünk. A vízparton Gerde ajánlott jutalmat tíz ankheg megöléséért. Ezen már rég túl voltunk, így rögtön be is zsebeltük a vérdíjat.

Megörültünk, amikor a távolban horgásztanyát vettünk észre. Azt hittük, kapunk némi harapnivalót, s hálóhelyet az éjszakára. Ezzel szemben Telmen, Jebadoh és Sonner szorult segítségre, hetek óta nem tudtak halat fogni egy boszorkány miatt, s néhány társukat már a víz is elragadta. Megígértük, hogy segítünk, csak előbb volt még egy kis elintézni valónk Tazokkal...

Bandit camp

Tarzig térképe segítségével gyorsan megtaláltuk a banditák rejtékelyét. Dél felől közelítettünk, s egy tisztáson romokat találtunk. Az omladozó falakat talán csak az a gyönyörű, apró kék virágú futónövény tartotta össze, ami teljesen benőtte ezt az elhagyott települést. Néhány hobgoblin tanyázott itt, ellenünk esélyük sem volt.

A banditák szintén nem jelentettek komoly veszélyt, hiába lopkodtak olyan ügyesen a sátrak között. Be is kukkantottunk minden ponyva mögé, biztos, ami biztos. Így találtunk Knottra, aki életéért cserébe hamar elárulta vezére rejtékelyét. Valahogy jobban tiszteltem Credust, Taugosz Khosannt és Ardenor Crusht, akik kiálltak Tarzigért, és meghaltak védve őt.

Mielőtt bementünk volna a legnagyobb sátorba, átkutattuk azt a közelben talált barlangot, mely mint kiderült, Garclax tanyája volt. Imoen különösen erős mágikus kisugárzást érzett a sztalagtitok között, s valóban, mindannyiunk tarkóján kellemetlen bizsergés kezdődött, csak Christ nem érzékelt mindebből semmit, szokása szerint, lelkesen kincsek után kutatott, hiába.

Kicsit szorongva léptünk Tazok sátrába, ahol Britik, Raemon, Hakt és Venkt rontott ránk. Csapatunk azonban már olyan harmonikus egységet alkotott, hogy szavak nélkül is megértettük egymást, s percek alatt végeztünk mindegyikükkel. A legsötétebb zugban megtaláltuk az említett foglyot is. Ender Sai szavaiból és a lábában talált tekercekből kiderült, Mulahey és Tazok báb volt csupán valamilyen jóval magasabb szintet képviselő hatalom kezében...

Chapter 4

Rövid időre csupán, de úgy éreztük, megérdemeljük, hogy szusszanjunk kicsit. Elmentünk hát kedvenc kocsmánkba, oda, ahol először találkoztunk Jaheirával és Khaliddal. Élvezettel kortyoltuk az aranyszínű nedűt, miközben Bentley Mirrorshade történeteit hallgattuk. Ezen az éjszakán vetett ágyban, nyugodtan aludtunk, s másnap hajnalban indultunk Cloakwood felé. Jól kezdődött a nap, ShadoWynnd az egyik fenyő alatt csillogást vett észre, s mint hamarosan kiderült, varázsgyűrűt talált, méghozzá nem is akármilyet (Ring of Wizardy).

Cloakwood

Amint az erdőbe értünk, néhány tasloi lepott meg minket. No, nem ők okozták a meglepetést, hanem amit náluk találtunk (Cloak of Non-detection). Jól kellemetlenebb perceket szereztek azok az emberek, akik az erdő védelmének nevében ránk és a vadászokra támadtak. Sikerült gyorsan

cselekednünk, s ezzel megmentenünk Aldeth Sashenstar életét, aki hálából segítségét ajánlotta fel, ha Baldur's Gate-be érünk. Mégis éreztem, hibát követtünk el.

Ahogy haladtunk észak felé, találkoztunk Corannal, akit Beregost polgármestere kért fel arra, hozza el neki annak a szárnyas, démoni teremtménynek a fejét, amelyik rendszeresen tizedeli a kereskedő karavánokat. Miért ne kapcsolódtunk volna be egy jó kis vadászatba, főleg ha úgylis arra vezetett utunk, és még jutalom is járt érte...

Fellelkesedve siettünk tovább az erdő mélye felé, számtalanszor rontottak ránk pókok, és akadt néhány halálra vágó ettercap is. Nem is értettem, Tiber hogyan maradhatott életben egyedül ezen a veszélyes vidéken. Talán szerencsés volt, nem úgy, mint testvére, aki bizony varázskardjával egyetemben eltűnt. Felkutattuk hát azt a hatalmas fészket, amelyre a közelben bukkantunk. Canteol rengeteg pókot küldött ránk, Imoent és Jaheirat meg is marták, de szerencsére, mérgük nem volt végzetes. Amint kiirtottuk a nyolcszemű veszedelmeket, átkutattuk a tanyát. Meg is találtuk Chelakot, holtan, mellette hevert a varázskard (Spider's Bane) is. Eeriel volt az egyetlen, aki tudta még cipelni a halott testet, a többiek zsákjában már ankheg fejek terpeszkedtek. Súly ide vagy oda, kötelességünknek éreztük, hogy elvigyük a halottat bátyjának. Tiber megtört a gyász súlya alatt, mégis hálásan tekintett ránk, s nekünk adta az általa átkozottnak tartott pengét. Eeriel nem szerette a kétkezes kardokat, de amíg a pókoktól hemzsegő erdőben jártunk, belátta, mennyit segíthet nekünk e fegyver különös hatalma. Akadálytalanul, és sértetlenül haladt át a hálókön és csapdákon, s halálosan pontos csapásaival miszlikbe aprította puffadt potrohukat. Ha csak visszagondolok arra a szagra, még most is felkavarodik a gyomrom.

Ezen a vidéken kószált Eldoth, a bárd is. Megkínált minket pár korty likőrrel, és mesélt néhány történetet. Szívesen velünk tartott volna, de észrevette közösségünk harmóniáját, sajátos szövetségét, s megérezte, nem tartozhat hozzánk. Tiszteltem érte.

Amint átértünk a hídon az erdő szívébe, Laskal állta utunkat. Mihelyt meggyőződött róla, hogy nem áll szándékunkban bántalmazni a lelkéhez oly közel álló rengeteget, még meg is ajándékozott minket.

Mágikus erőket sugárzó kövek tövében találkoztunk Faldornnal, aki szintén az erdő sorsa iránt aggódott. Elmondta, gonosz emberek zavarták meg a vadon nyugalmát, s kért, hogy segítsünk. Hogyan mondhattunk volna nemet ilyen nemes feladatra?! Hamar meg is találtuk Takiyaht és Izefiát. Amarande rejtékelyét sem volt nehéz fellelni, az erdő közepén található óriási, elhalt fatörzsből vert tanyát. Egész lakajos kis otthont rendezett be, más örömmel élt volna itt békében, az idők végezetéig... Ő nem tette.

Nem sokat mészeltünk a környéken, szaporítottuk lépteinket kelet felé. Itt kezdődött aztán a móka! Számos csenevész wyvern és teleportáló pók gondolta azt, befal minket vacsorára. Nem jött össze. Azért nem bíztuk el magunkat, sőt, mindannyian elbizonytalanodtunk, amikor a hegy gyomrába vezető hasadék mellett megálltunk. Iszonyatos bűz áradt a sötétből felénk, de nem hátráltunk meg, mindenre elszántan léptünk be a wyvern barlangba. Mindössze két nagy és néhány kisebb bestia rejtőzött bent. Mire szárnyra kaptak és támadtak volna, már halottak voltak. Nem sajnáltam őket cseppet sem, buták voltak és gonoszak. Ellenben az üreg mélyén megkínzott sárkány látványa mélyen a szívembe markolt. Még most is kísért az emlék, s nem értettem, ki és miért tett ilyet...

A két hatalmas wyvern koponyáját vinnünk kellett magunkkal. A férfiak kissé zúgolódtak, hiszen már ankheg fejeket is cipeltek, de végül vállalták a terheket, mint mondták, Beregostig kibírják. Elindultunk hát kelet felé...

A rengeteg mélyén lépdeltünk a sűrű éjben, amikor ismét black talon elite íjászok leptek meg bennünket. Szinte felsajogtak bennem a nem is olyan távoli események, hiszen a emlékhégek még frissen lüktettek bennem. A célpont azonban most nem én voltam, s szerencsére időben, mi több, már jóval tapasztaltabban léptünk fel. A rövid csata után ShadoWynnd örömmel szedte össze a varázsnilyakat, úgylis kezdett kiürülni a tegeze.

Szakadó esőben értünk az erdő keleti pereméhez, ahol megtaláltuk a bányákba vezető lejáratot. Drusus ugyan próbált feltartóztatni minket, de esélye sem volt, mert sem ő, sem a felbukkanó örök és xvartok nem tudtak megbirkózni az általam megidézett farkasokkal.

A bányába ereszkedve szinte megcsapott a falakból áradó keserűség és bánat. Az itt dolgozó emberi roncsok láttán összeszorult a szívem, és alig tudtam megszólalni, kezeim ökölbe szorultak, s elszántam vezetem társaimat a tárnák mélyébe...

Lassan kezdett összeállni a kép, és hamarosan kiderült, csak egyetlen módon segíthetek itt, ha elárasztom a bányát. Csakhogy előtte ki kellett menekítenem az embereket valahogy. A rengeteg csapdát rejtő tárnákat alaposan felderítettük, míg le nem jutottunk a legalsó szintre. Davaeorn nem volt túl szívélyes házigazda, igazán a bemutatkozásunkat sem várta meg, máris támadott. Csakhogy alul becsült minket... A dohos könyvtárban a rémült Stephantól megtudtunk néhány hasznos információt az Iron Throne és Amn ügyes bajos dolgairól. S bár Davaeorn tanítványa halálfélelemtől rettegvé felelt kérdéseinkre, mi végül meghagytuk életét.

A fogdában Rill, a rabszolgák vezére nagy örömmel köszöntött bennünket. Adtunk neki némi aranyat és megkértük, minél előbb menekítse ki az embereket a bányából. Itt tartották fogva Yeslicket is. Ez a hely több mint száz évvel ezelőtt klánjának otthona volt, s most ő sem vágyott másra, minthogy ide zúdítsuk a folyót...

Chapter 5

Mindannyiunkat megviselt sok szerencsétlen látványa, ezért visszamentünk kicsit a tengerpartra, feltöltődni. Ha már itt voltunk segítettünk Shoalnak. Igaz, e sellő lány csókja halálosnak bizonyult. Még szerencse, hogy elég volt kicsit megdorgálni őt, máris életre keltette áldozatát, s bevallotta, Droth, az ogre foglya. Felszabadítottuk a víz gyermekét e nagydarab fickó uralma alól, s tovább mentünk dél felé.

Felhők árnyékolták a földet, amikor az örült Arkand elénk rontott. A zavarodott törpe nem aggódott a borús idő miatt, sokkal inkább a közeli hajóroncs kincsének sorsa érdekelt. Christ ugyan furdalta a kíváncsiság, szívesen megtartotta volna a talált gyűrűt, de végül lemondott róla, odaadta Arkandnak, aki ugyan nem értékelte e gesztust, mi azonban kitaláltuk, hogy megkeressük a Firewine bridge kincsét, hogy felderítsük törp bajtársunk lelkét is...

Útban kelet felé betértünk Keldath Ormlyrhez így végre megszabadulhattunk a már igencsak bűzlő wyvern fejektől is.

Gullykin

Már sokat hallottam a hobbit falvak vidám nyüzsgéséről, de most hogy Gullykinbe értünk, nyoma sem volt jó kedvnek. Koboldok riogatták a békés félszerzeteket, akik nem tudtak mit kezdeni velük, hiszen legkevésbé sem voltak nevezhetők harcos népnek. Hamar megtudtuk, hogy a borászat pincéjéből titkos alagút vezet az ősi hídhöz, azon indultunk el hát. A komor labirintusban várakozó ogre mágus kimondottan örült érkezésünknek, szórakoztatónak találta, hogy most nem csak hobbitokat gyilkolhat. Végül nem tudta már elmesélni, mennyire élvezte csúfos halála pillanatait, de bevallom, mi sem merengtünk ezen sokáig. Végül Jenkálnál megtaláltuk a kincset, egy ősi páncélt. Ezt oda is adtuk az ódon híd kóbor szellemlovagjainak, felszabadítva ezzel lelküket. Még szerencse hogy Chris nem csalódott, teljesen feldobta őt a koboldok aprítása, bár most hogy dolgunkat bevégeztük, el kezdett sürgetni minket, hogy ideje lenne Baldur's Gate felé indulni. Még az általa annyira utált eső sem tudta kedvét szegni, követtük hát a lelkes törpöt Beregost felé.

Bármennyire szaporáztuk is lépteinket, megálltunk, amikor Lena kérte segítségünket. Megígértük neki, hogy elvisszük a beteg Samuelt Gellana Mirrorshadehez. Úgyis útba esett Friendly Arm Inn, s a legyengült beteg test nem jelentett nagy terhet. Engem ugyan kicsit furdalt a lelkiismeret, amikor egy

Flaming Fist katonának letagadtuk, hogy valaha is találkoztunk Samuel nevű emberrel, s akit cipelünk, sérült bajtársunk csupán... Szerencsére elég jó hírünk volt már ahhoz, hogy megbízzon bennünk. A templomban a máskor oly komoly papnő arcára aggódó mosolyt csalt rég nem látott barátjának látványa. Hálája jeleként még néhány gyógyitalt is kaptunk.

Már éppen be akartunk sietni Baldur's Gatebe, amikor eszünkbe jutott, elfelejtettünk valamit. A horgászoknak tett ígéretünk csaknem teljesen kiment a fejünkéből. Felsiettünk észak felé, ahol találtunk is egy kislányt. Csakhogy a történet az ő nézőpontjából egész másként festett. Kisebb ingázás után meg is oldottuk az ügyet, visszavittük Tenyának az ellopott víz elementált idéző tálat.

Teljes lelki békében, mindenre elszántan léptünk Baldur's Gate hídjának köveire...

Baldur's Gate

Legnagyobb megdöbbenésünkre az elénk siető őr hallott róla, mit tettünk Nashkel bányáiban, s ezért bizalmas ügybe avatott minket. Mint elmondta, gyanús dolgok történnek a Seven Suns nevű kereskedőházban, de őt annyira lefoglalják hivatalos teendői, hogy nincs lehetősége utána nézni a dolgoknak. Külön felhívta a figyelmünket Jhassora.

Szinte még át sem léptünk a hatalmas kapun, amikor immáron harmadszor találkoztunk Elminsterrel. Ez már nem lehetett véletlen. A birodalmak egyik legnagyobb mágusa ismét itt állt előttem, mit több, talán éppen ránk várt. Hálás lehettem sorsomnak, hogy ilyen szövetségeseim vannak. Mindabból, amit elmondott, annyit tudtam kihámozni, hogy Scar és Eltan herceg az, akiben biztosan megbízhatom.

A vörös csuhás mágus eltűnése után felocsúdva tekintetem körül a hatalmas városban. Az első, ami szemembe ötlött, az a szánalmas koldus volt, aki reszketeg kezeit felém nyújtva könyörgött alamizsnáért. Napok óta nem evett a szerencsétlen. Ideje volt tenni valamit, hogy ne fordulhasson többé elő ilyen. Adtunk neki néhány aranyat és nekiláttunk a város felderítésének.

Lucky Aello boltjában egy rabló jelszót követelt rajtunk, de nem tudtuk. Erre aztán olyan agresszív lett, hogy kénytelenek voltunk a fegyverek hatalmával megbékíteni. Alatos "Ravenscar" Thuibuld, a tolvajcéh egyik vezetője már kevésbé volt ingerlékeny, sőt, rögtön felajánlott jó pénzért némi munkát. Viszont mi nem akartunk tolvajok ügyeibe keveredni, ezért nem vállaltuk el. Sajnos, az elutasító válasz elvileg egyet jelentett volna halálunkkal, mert már titkokba avattak be mindannyiunkat. Pontot kellett hát tenni a vitás kérdésekre...

Ezután Imoen kérésére felkerestük Halbazzert Drint, aki lehetőségeihez képest a varázslatok kellékeinek szinte teljes tárházát begyűjtötte. Bár még sosem látott, mégis kedves ismerősként köszöntött, mert a hírünk megelőzött bennünket. Ez a kislány valósággal megrészegedett a mágia közelségétől, csillogó szemekkel futkározott a polcok között. Annyi ismeretlen tudás gyűlt itt össze, csaknem minden, amit még tudni akart. Pénz, aranyak, nem jelenthettek akadályt. Mindent megvettünk, amit csak kiválasztott, és ő a frissen szerzett tekercsekkel azonnal behúzódott az egyik zugba, s már kezdte is az igék tanulását. Ahogy mormolt, a különös ritmusok lüktetése még az én lelkemet is megigézta. Kicsit irigyeltem őt, de nem vágytam e rengeteg, pusztító erőt, saját utam jártam, mint ahogy mindannyian. Elszakadtam hát az igék varázsától, magára hagytam Imoent és elindultam a többiek után, akik felmentek az emeletre körülnézni. No, itt volt néhány mágus, akinek kicsit fejébe szállt a vélt hatalom, s úgy gondolták, legyőzhetetlenek. Hamar meggyőztük őket, tévedtek.

Imoen még mindig a tekercseket bújta, amikor visszamentünk hozzá. Ilyenkor teljesen el tudott veszni az ő kis külön világában. Ideje volt azonban tovább indulni, hajnalodott. A várost valahogy ártatlanul tisztának és érintetlennek tűnt a vöröslő pírban, mellyel az ébredező nap köszöntötte az életet. Kicsit elidőztünk e pillanat varázsán, majd lépteinket a város szíve felé irányítottuk. Az álomtól még kissé kába emberekkel beszélgetve kiderült, a lakosság nagy része igencsak fél, hogy háború

törhet ki Amn és Baldur's Gate között. Egy nemesasszony szinte kamaszos lelkesedéssel mesélt nekünk az Iron Throne vezetőinek egyikéről. A neve ekkor még nem sokat mondott... Sarevok. Mégis érdekesnek tűnt, hogy a látnok sátrában megtudtuk, az Iron Throne eddigi vezetője Rieltar Costak volt. A macskakövek különös ritmusát figyeltem éppen, amikor Eerial szóba elegyedett Lady Hannah-val. A gyönyörű hölgy elmondása szerint a városban élő Ragefast fogolyként rejtett el egy nimfát. Kicsit belegondolva a helyzetbe mágus és a természet e csodaszép teremtése közti kapcsolat nem tűnt mindkettejük számára felhőtlennek.

A reggel teljességével fizikai szükségleteink is hangot adtak véleményünknek. Nem tudtuk nem észrevenni Chris gyomrának korgását. Hiába, egy törp feneketlen gyomra igencsak tud korogni, ha már napok óta nem marcangolhatott savaival valami finomat.

Fogadót kerestünk, hát hogy csillapítsuk étvágyát és megszüntessük a fülsértő zajokat. Ekkor lépett ki az egyik házból Rinnie. Az apró teremtés mestere volt a daloknak és a szavaknak egyaránt. Az egyszerűeknek szentelte mindenét, s megkért, ha kalandjaink során bármi információt találnánk, gondoljunk rá, mert éppen balladát sző róluk. A könyvek iránti rajongásom okán most is számos történet kéziratát cipeltük, s volt benne olyan, amire Rinnie vágyott. Megváltam tőle, tudtam, jó helyre kerül. Chris pedig kétszeresen boldog volt, mert egyrészt a hátizsákja könnyebb lett, másrészt e fiatal bárd örömeiben vendégül látott minket egy kiadós reggelire.

Kicsit lelassulva, hosszú idő óta végre jóllakottan ballagtunk az utcán, amikor keserves gyereksírás ütötte meg fülünket. A hang forrásaként, maszatos kislány tekintett fel könnyes szemmel Eerialre. A máskor oly végtelen vad harcos szíve szinte olvadozni látszott, amikor Petrine elhüppögte, hogy cicájának elveszett a gyűrűje. Szerencsére Jaheira gyűjtötte az ékszereket, így nem volt gond a tarsolyunkból megfelelő gyűrűt elővenni. Leírhatatlan ragyogást töltötte be az imént még könnyben úszó szemeket, a remény fénye áradt felénk, a kicsi hitte, hogy az apró karika segítségével cicája még visszatérhet.

Magára hagytuk örömeivel a pici lányt és a sárkány szimbólummal ékített kapu alatt Helm templomába siettünk. Az atya áldását adta ránk, s megbékélve futottunk össze azzal a varázslóval, aki szintén felhozta Ragefast és a nimfa egyre szomorúbbnak tűnő történetét. Különös alak volt ez a Ramazith, valahogy nem bíztam benne. Nem szabadnak vágyta a lényt, hanem magának és a mágusok közti örök rivalizálás is érezhetően ott rejtett szavai mögött. Tőle viszont megtudtuk, hogy a város északkeleti részében találjuk meg őket. El is indultunk hát, mert mindannyiunkat érdekelt, mi lehet az igazság. A görnyedve, elégedett mosollyal elsiető varázsló látványa azonban valahogy nem tetszett... A városon átbaktatva mindannyian forrongtunk gondolatainkban, s végül egyként vettük az irányt Ramazith messziről feltűnő otthona felé. Nem is csalatkoztunk megérzéseinkben, a varázsló itt már egészen új arcot mutatott. Acsarkodva közölte, hogy bizalmatlanságunkkal megtörtük a köztünk lévő szövetséget és merjük követni őt a tornya tetejébe, ha van merszünk. Volt. Igaz, minden szint tartogatott meglepetéseket, de az örként ide idézett lények nem tudtak jelentősebb kárt tenni bennünk. Ramazith sem, mert nem hagytuk szóhoz jutni. Chris és Eerial nem sokat teketóriázott, támadott és győzött. A mágus holmijait meghagytuk Imoennek... amulett, gyűrű, varázskönyvek, pálcák, tekercsek. Talán mondanom sem kell, hogy elidőztünk itt egy keveset.

Aztán elindultunk, hogy beszéljünk Ragefasttal is. A szakadó esőben teljesen eláztunk már mire odaértünk. Amint beléptünk, ránk rontott. Eleinte úgy viselkedett, mintha közönséges útonálló lettünk volna, mégis éreztük, jó ember ő, nem akar rosszat csak... Keserű szavain hamar átsütött a szerelem, ami vak volt és lobogó, mint annyi más esetben. Nem látta hogy kedvese szenved és sorvad, lelke zokog, elragadták az indulatok. Lassan, kedves, szép szavakkal mégis sikerült ráébreszteni őt, legalább hallgassa meg vélt szerelmét, ismerje meg valós vágyait. Fájdalmas és rettenetes volt, amin Ragefast a szemünk láttára keresztül ment. Lassan alábbhagytak benne az indulatok, oly sok idő után meglátta társa szemében a bánatot. Rájött, el kell engednie őt, nem vetítheti ki rá saját vágyait. Feloldozta hát a nimfát rabságából, s Abela egy tincset ajándékozott neki a hajából. Mi némán, csendesen távoztunk, nem volt már ránk szükség, hiszen itt feleslegessé váltak a szavak.

Már esteledett. A nehéz sárgafényt árasztó utcalámpák elhomályosították a csillagokat. Nem sok időnk maradt átgondolni a látottakat, mert Varci Roaringhorn a segítségünket kérte. Tremain Belde'arhoz, vezetett minket, aki megkért, szerezzük vissza fia testét Umberlee templomából. Ilyen kérésre nem mondhattunk nemet...

A Csodák csarnokában Alorával találkoztunk. A tolvajlány nem tűnt gonosznak, mégsem akartuk hogy csatlakozzon hozzánk, hiszen már összeforrott egységként gondolkodtunk és léteztünk. Magára hagytuk hát terveivel.

Az éj talán legsötétebb időszakában találkoztunk Dunaan. Érdeklődtünk, tud-e valami jó boltot a környéken, mert pénzünk az volt temérdek és szükségünk lett volna néhány holmira. A volt kereskedő először azt mondta, nincs ilyen bolt a városban, majd végül a Seven Suns-t és a Merchant's Consortiumot ajánlotta figyelmünkbe, egyben óvatosságra intve minket.

Éjszakára a Helm and Cloak fogadóban béreltünk szobát. Másnap reggel már éppen távozni készültünk, amikor Gretek belénk kötött, s végül társaival együtt ránk támadott.

Ilyen csatát nem láttak még e fogadó komor falai; farkasok, csontvázak és gibberlingek tépték a küzdő feleket. Hirtelen annyian lettek a teremben, hogy alig kaptunk levegőt. Aztán az idézett lények tovatűntek, s csupán az életben maradtak zihálása hallatszott...

Nem ezt nevezném a legszebb napfelkelte köszöntő tettnek, az biztos.

A csatától felhevülve bolyongtunk tovább a városban, kerestük a választ, a megoldást. Szinte mindenkivel beszélünk, aki csak szóba állt velünk, s a mozaik apró darabkái szép lassan kezdtek összeállni. Sokan - felismerve minket - segítségüket kérték, s mi ahol tudtunk segítettünk. Sajnos, volt hogy nemet is kellett mondanunk, hiszen jó lett volna már pontot tenni Amn és Baldur's Gate ügyére. Kíváncsisággal remegő izgalom hatalmasodott el rajtunk, amikor felfedeztük a Seven Suns boltját. Ott vibrált a levegőben, hogy valami történni fog. A barátságos fogadtatás helyett Sunin rögtönzött egy kevésbé jól sikerült próbálkozást az életünkkel szemben. Döbbenet álltunk holtteste felett és felébredő gyanúnk igazolásáért a Merchant's Consortiumba kellett mennünk. Az épület előtt találkoztunk Aldeth Sashenstarral. Részben a mi közreműködésünknek köszönhetően szerencsésen visszatért a vadászatból, s mint elmondta, cégtulajdonos társai valahogy megváltoztak. Igazán nem tudtam megfogalmazni, hogyan és miben, csak megkért, tartsuk nyitva szemünket és szóljunk, ha valamit felfedezünk. Amint beléptünk Brandilar állt elénk. Hamar kiderült, ő is gyanakodott már. Ezek után meg sem lepett bennünket, amikor a második emeleten doppelgangereket találtunk. Egyből kiderült a turpisság. Félő volt azonban, hogy a helyzet ennél komolyabb méreteket öltött már, s nem állt meg e kereskedőháznál. Sietve felkerestük a herceget...

Flaming Fist

Az erődbe lépve, elsőként Scarnak mondtuk el vázlatosan tapasztalatainkat, s azt is, hogy valószínűleg nagyobb erővel kéne megtisztítani az alakváltóktól a környéket. Megköszönte, amit tettünk és megígérte, gondoskodik arról hogy egy nagyobb csapat ór odamenjen.

Eltan herceg nem sokat teketóriázott, egyből a lényegre tört és az Iron Throne-nal való kapcsolatainkat firtatta. Miután kiderült hogy semmilyen kapcsolatban nem állunk-e szervezettel, megbízott, hogy próbáljunk meg bizonyítékot szerezni arról, hogy annak szerepe van a vasszállító karavánokat ért támadásokban. Mint elmondta, a helyzet ezek miatt élesedett ki Baldur's Gate és Amn között. Igazán nem is a felajánlott kétezer arany miatt vállaltuk a feladatot.

Iron Throne

Nem merném mondani, hogy mint kémek, oly tökéletesen betöltöttük volna szerepünket. Szinte már az első pillanatban gyanúsak voltunk, ezért minden idegszálunkkal az esetleges támadásra összpontosítottunk mindannyian. Nem is kellett csalódnunk megérzéseinkben. Olyannyira nem, hogy az emeleten igen erős, csaknem halálos ellenfelekre akadunk. Nem terheltek benneteket a harc részleteivel, minden esetre mindannyian véres sebekkel borított testtel állunk támadóink porhüvelye felett, amikor végre eldőlt, mégiscsak mi vagyunk az erősebbek. Erre a csatára kellett volna pihennünk egyet, de sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas, ezért néhány gyógyító igével csitítottuk a sebeket, s elindultunk lefelé a lépcsőn, tartva attól, hogy mindenki aki él és mozog, minket vár lent, vérben forgó szemekkel.

Ehelyett minden gond nélkül lejutottunk a földszintre. Az utcán már várt minket Caedmon, akít a herceg küldött értünk. Sajnos a katona semmit sem tudott az okról, mindössze annyit kért, siessünk, ahogy csak tudunk.

Eltan herceg megkért minket, hogy a Candlekeepbe vezető szálaknak is járjunk utána...

Chapter 6

Candlekeep

Szerencsére nem kellett átverekednünk magunkat a rengetegen, mert a herceg a város közelébe teleportált minket. Eltántól kapott könyvet az őr örömmel tette el, s immáron szabad bejutásunk volt a könyvtárba is. Amint beléptünk a falakon belülré megrohantak most oly távolinak tűnő gyermekkorom emlékei. De most nem hagyhattam, hogy megrohanjanak az érzelmek. Winthrop nem sokat tudott az Iron Throne-nal kapcsolatos eseményekről, és inkább lefoglalta magát azzal, hogy örült az én "huncut" ábrázatomnak. Néhány órára lepihentünk az emelet legszebb szobájában, s hajnalban hiába magyaráztam én ennek a pufók kocsmárosnak, hogy fizetek, van pénzem. Nem engedte, sőt, a végén még a hasunkat is teletömte minden földi jóval, amit csak fellelt a kamrában.

Szinte örömmel telve szaladtam a könyvtár felé, az emberek gondjai jól láthatóan nem hatották meg az épületet körülölelő park virágait, növényeit. Pompáztak, illatoztak és sütkéreztek a szikrázó napsütésben, élvezve a szökőkutak permetét. De erre most nem volt idő. Mint mindig, most is kicsit szorongva léptem be a könyvtár ajtaján. Az ott rejtőző végtelen tudás valahogy mindig is mély tiszteletet ébresztett bennem, és szembesített jelentéktelenségemmel. Ahogy haladtam felfelé az ódon lépcsőkön, ismerős arcokat is felfedeztem a könyvespolcok között. De jó lett volna elbeszélgetni, vagy merengeni a múlt pillanataimra, de most nem lehetett, mégis jól eső érzés volt újra látni gyermekkori barátaimat, tanácsadóimat, szeretteimet. Tőlük tudtuk meg, hogy az Iron Throne vezetői minden nap különös alakokkal találkoznak a könyvtár felső szintjén.

Külön megemlézték Koverast, aki állítólag mindig külön érkezett, mégis valahogy a "nem kereskedő kinézetű kereskedők"-hoz tartozott. Amikor talákoztam vele, kiderült, Gorion régi barátja, s megajándékozott egy védőmágiát rejtő gyűrűvel...

Egyre csak Tethtorilt kerestem, hiába. Pedig szükségem lett volna a tanácsaira. Elmerengő gondolataimból az őr éles hangja zökkentett ki, közölte letartóztat bennünket Brunos Costak, Thaldorn Tenhevich és Rieltar Anchev meggyilkolása miatt. Döbbenten követtük őt a tömlőcbe, tudtuk hogy ez csak valamilyen tévedés lehet. Nem is tiltakoztam, amikor ránk zárták a nehéz fémajtót. Fájt azonban, hogy Ulraunt nem hitt nekem és szememre hányta, hogy bemocskoltam nevelő apám nevét...

Tethtoril sietetett a segítségünkre. Sajnos, nem emelt fővel, ártatlanságunkat bebizonyítva távozhattunk, hanem a mágus elteleprotált minket a könyvtár egy titkos szegletébe, ahonnan a katakombákon át volt esélyünk kijutni innen.

A katakombákban csakúgy hemzsegték az alakváltók, ráadásul az egész hely telis tele volt csapdákkal. Talán rossz felé indultunk, s lett volna sokkal egyszerűbb út is. Mi minden esetre az egészet bebolyongtuk és a pókok kiszámíthatatlan támadásait igencsak megszenvedtük. Kemény harcok árán jutottunk előre, zsákcútából zsákcútába, bár némi vigaszt nyújtottak a gondos csapdákkal őrzött kincsek. Végül, a labirintus nyugati része felé vettük az irányt és már-már úgy tűnt, megtaláltuk a kijáratot, amikor pokoli bűz csapta meg az orrunkat. Alakváltók és csontvázak hada rontott ránk, s volt köztük néhány méretesebb, és sokkal erősebb, varázstudó példány is. Csakhogy Eeriel ekkor már a kard mestere volt, ráadásul az agya is elborult, így sokszor csaknem egyetlen csapása elég volt, hogy apró darabokra szaggassa ellenfeleit. Eközben azonban képtelen volt ügyelni azokra a csapdákra, amiket ugyan Imoen felfedezett, ám képtelen volt hatástalanítani...

Chapter 7

Mi is történt, a nagy segítőkészség forgatagában végül én voltam az, akit Flaming Fist katonák üldöztek, mert engem vádoltak az Iron Throne vezetők meggyilkolásával. Meg kellett találnom Sarevokot.

A katonák elől rejtőzködve igyekeztünk minél többet megtudni a városiaktól. Kénytelenek voltunk lemenni a csatornarendszerbe is, ahol a rengeteg patkányon kívül volt szerencsénk találkozni a helyi kiskirályal is. Schlumpsha-val. Különös, sziszegő, krákoló hangjai kissé ijesztően csengetek itt a mélyben. Megdöbentem, amikor ez a szerencsétlen elmondta, hogy valaha ő is járt Candlekeepben, még ifjú korában. Nem tudom, kik bízták meg azzal, hogy az életünkre törjön, de ez az emberi roncs nem mérhette fel, hogy becsapják és kihasználják. Már túlságosan leegyszerűsödött az élete ahhoz, hogy átlásson mások alantas tervein.

Magunk mögött hagyva a bűzös csatornarészt, az egyik feljárónál örömlányok tanyájára bukkantunk. Illatok, parfümök és pajzán kacajok töltötték be a folyosókat. Krystin és Slythe sorsa sajnos már akkor megpecsételődött, amikor Sarevok mellé álltak, megígérve neki, ha erre járunk, eltesznek minket láb alól. Azt nem állítanám, hogy könnyedén megöltük e törékenynek tűnő teremteseket, mert erős mágia óvta őket, és akadt néhány segítőtjük is. Halálul nem okozott örömet, vagy elégedettséget, de náluk megtaláltuk azt a bizonyos meghívót, amire szükségünk volt ahhoz, hogy bejussunk a palotába, és végre szembenézhesünk ezzel a bizonyos Sarevokkal.

Az őr nem fogott gyanút, frissen szerzett meghívónkkal simán beengedett minket. Odabent várakozott Baldur's Gate csaknem összes nemes embere. A suttogásokból kiderült, ugyan megrázta őket az Entar Silvershielddel történt tragédia, de belátják, az élet megy tovább, új herceg kell. Ekkor lépett a terembe Sarevok. Alázatot parancsoló termete és tekintete azt sugározta, ez lesz az az ember, aki megmondja, mi a kiút e veszélyes helyzetből. Szavait azonban nem fogadta osztatlan siker, hiszen a nemesek sem akartak háborút, hiába ajánlotta fel hatalmas vaskészleteit és zsoldosait a városnak, Amn támadása ellen. A feltörő zúgolódást azonban iszonyatos, recsegő, ropogó, cuppanó és nyálkás hangok nyomták el. A meghívott vendégek egy része ezüstös fényben vibrálni kezdett, majd a helyén torz, sápadt testű alakváltó vicsorgott. Nem volt idő megdöbbenésre, azonnal cselekednünk kellett, méghozzá úgy, hogy ártatlanok lehetőleg ne haljanak meg. Sarevok és szolgálai természetesen mit sem törődtek ezzel, rávetették magukat mindenkire, aki élt és mozgott. A kialakuló ádáz küzdelemben maga Sarevok nem vett részt, szinte megközelíthetetlennek tűnt a számtalan alakváltó miatt. Jahiera és Imoen azonban lényeket idézett, s a megjelenő farkasok és hobgoblinok gondolkodás nélkül rontottak a legfőbb gonoszsgot megtestesítő alakra, hiszen ők nem mérték fel ellenfeleik veszélyességét. Úgy tűnt, győzedelmeskedünk, bár ShadoWynnd és Chris is több sebből vérzett, mégis felcsillant a remény, mert Sarevok láthatóan gyengülni kezdett. Lélegzet visszafojtva figyeltem, összeesik-e, ám amikor már ereje végét járta, tér-idő kaput nyitott és gúnyos kacajjal eltűnt. Döböntően álltunk a tetemek között, meg sem hallva a nemes asszonyok rémült zokogását. Ilyen hatalmas mágia birtoklása felő volt, meghaladja képességeinket. De tudtuk, nem adhatjuk fel, ezért utána kellett mennünk. Igen, ám de merre...

Mindenek előtt a kikötőben lévő fogadóban pihentünk egy keveset, eladtuk a nálunk lévő felesleges fegyvereket és csecsebecskéket, majd a Tolvajok Céhéhez siettünk, hiszen ha más nem, nekik biztosan tudniuk kellett, merre menekülhetett Sarevok. A ház alatt húzódó labirintus rendszerben szinte még érződött a menekülő ember izzadtságának bűze. Mégsem rohanhattunk esztelenül utána, számítottunk rá, hogy egy-két trükkel még megleckéztet minket. Hála Imoen kiélezett képességeinek, megtaláltuk a folyosókon elrejtett mágikus csapdákat, s viszonylag könnyen megtaláltuk a kijáratot, ahol Winski Perorate feküdt vérbe fagyva. Utolsó erejével elmondta, egy vérből való vagyok, Sarevok meg én, s az ősi romok között, a templomban kell keresnem őt, hogy megmérgettsünk mindketten...

Az alsóváros homályában nesztelenül lopóztunk a sírok között. Néhány támadónk akadt csupán és óvatosan elkerültük egy erre potyázó, láthatóan cseppet sem jó szándékú kalandozó csapatot. A templom előtt állva azon tűnődtem, mi vár vajon odabent, megtudom-e vajon még, ki vagyok, s mi célból születtem...

A hatalmas kaput végül Eeriel nyitotta ki, megtörve merengésemet. Nem volt szükségünk szavakra ahhoz, hogy tudjuk, mi vár ránk bent és ki mit tegyen majd, ha eljön az idő...

Odabent iszonyatos hideg csapott meg, több volt ez mint a fagyos falak lehelete, az öldöklés, a gonoszság istenének ereje mart csontjainkba. Sarevok már várt minket, s amint felfedezte érkezésünket, rövid beszélgetést kezdeményezett arról, mily szánalmas is vagyok, s sorsom minden bizonnyal azonossá válik most a halállal. Nem hagytuk, hogy a feldördülő szavak megbénítsák szívünket, mindannyian tettük, amit kellett...

Ez a küzdelem volt a legádázabb, hiszen tétje nem csupán a pusztá lét volt, hanem jóval több; nem magunkért küzdöttünk, nem adhattuk fel, és nem veszthettünk, ha hinni akartuk a reményt.

A harcosokat mágiavédelemmel vértéztük fel mielőtt támadtak volna, ShadoWynnd tüzes és jeges íjakat lőtt ámulatba ejtő pontossággal ellenfeleinkbe, s mi hárman, Imoen, Jaheira és jómagam lényeket idéztünk, amennyit csak tudtunk, hogy a támadóink rájuk pazarolják el értékes varázslataikat, melyek túlságosan hatalmasak és erősek voltak ahhoz, hogy magunk túléljük őket. Chris vérben forgó szemekkel, a dühtől esztét vesztve rontott a számára minden gonoszságot megtestesítő emberre. Nem törődött magával, sebeivel, s hiába rohantam utána, siettem segítségére, elkéstem. Ugyanakkor hullott Sarevok csapásától a földre, amikor ShadoWynnd kilőtte azt a nyílvesszőt, mely lezárta testvérem evilági létét. Mintha lelassult volna az idő, láttam Christ a feneketlen semmibe zuhanni és ugyanakkor a mellettem suhanó nyíl becsapódását is észleltem... Aztán végtelen lassúsággal Sarevok is összeesett, bajtársam holtteste mellé, s testéből lassan szikrázó porszemek áramlottak az istenek felé...

... Elfeledett birodalmakban jártunk, ahol minden lépés a titkok világába vezetett, és a felfedezés izgalma ott vibrált, lüktetett a lépések keltette, finom neszekben, a szívünkben...

Írta: Lily

Forrás: PC Guru